

Arrest

nr. 106 676 van 12 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 31 december 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart op 21 oktober 2009 samen met verzoeker die op dat ogenblik nog minderjarig was het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 22 oktober 2009 een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 17 februari 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Inzake het door verzoekster tegen deze beslissing ingestelde beroep weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoekster bij arrest van 23 juni 2010 met nummer X de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoekster dient op 5 augustus 2010 in eigen naam en namens verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.3. Verzoekster dient op 26 augustus 2010 een tweede asielaanvraag in. Inzake deze asielaanvraag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 27 september 2010 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.4. Op 21 oktober 2010 dient verzoekster in eigen naam en namens verzoeker een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.5. De op 5 augustus 2010 en op 21 oktober 2010 ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf worden bij beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 december 2010 ontvankelijk verklaard.

1.6. Bij arrest met nummer X van 25 februari 2011 verwerpt de Raad het tegen de beslissing van 27 september 2010 ingestelde beroep tot nietigverklaring.

1.7. Op 28 september 2011 dient verzoekster in eigen naam en namens verzoeker een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 28 februari 2012 de beslissing waarbij de op 5 augustus 2010 en op 21 oktober 2010 ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf ongegrond worden verklaard. Deze beslissing wordt op 6 juni 2012 ingetrokken.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 12 juli 2012 de nieuwe beslissing waarbij de op 5 augustus 2010 en op 21 oktober 2010 ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf ongegrond worden verklaard.

1.10. Op 28 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de op 28 september 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.09.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door : [...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

+ [...]

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1930 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [...] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 11/06/2012 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico in houdt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat verzoekers, overeenkomstig artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, over een termijn van dertig dagen beschikten na de kennisgeving van de bestreden beslissing om bij verzoekschrift een beroep tot nietigverklaring, al dan niet vergezeld van een vordering tot schorsing, in te dienen tegen deze beslissing. Deze termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Ter terechtzitting wordt niet betwist dat de bestreden beslissing, inclusief het medische verslag waarnaar in deze beslissing wordt verwezen, verzoekers een eerste keer ter kennis werd gebracht op 8 november 2012. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoekers beschikten bijgevolg vanaf 9 november 2012 over dertig dagen om een beroep in te leiden. Huidig verzoekschrift tot nietigverklaring werd evenwel slechts op 31 december 2012 aangetekend verzonden aan de Raad, terwijl de laatste nuttige dag om de bestreden beslissing in rechte aan te vechten 10 december 2012 was. Het gegeven dat de bestreden beslissing een tweede maal op 18 december 2012 aan verzoekers ter kennis werd gebracht, doet aan het voormelde geen afbreuk. Wanneer een beslissing een eerste maal regelmatig aan de belanghebbende wordt betekend, hetgeen in casu het geval was, gaat de beroepstermijn in en een eventuele tweede betekening doet geen nieuwe beroepstermijn ingaan (RvS 13 februari 2007, nr. 167.753). Ter terechtzitting geven verzoekers ook geen verantwoording voor het laattijdig indienen van het beroep.

Het beroep is derhalve onontvankelijk ratione temporis.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS